

ГЕОГРАФСКА ХРОНИКА И БИЉЕШКЕ - INFORMATION

Перо ВУКАДИН

IN MEMORIAM

ПРОФЕСОР БЛАГОЈЕ ВУКОВИЋ (1930-1992)

Благоје Вуковић је рођен 7. априла 1930. године у мјесту Миљевина код Фоче-Србиња, од оца Ђола и мајке Златане. Погинуо је 20. септембра 1992. године, као добровољац Војске Републике Српске, заједно са својих четрдесет сабораца на пола пута Миљевина-Калиновик. Његови родитељи су се доселили у Миљевину 1928. године из Југовића код Гацка. Благоје је растао са своја три барата и двије сестре код родитеља до 1946. године кад је отишао у Фочу, гдје је завршио нижу гимназију. Учитељску школу је завршио у Сарајеву 1951. године. Одлази на одслужење војног рока и 1952. године уписује се на Педагошку академију у Сарајеву, гдје је дипломирао на групи математика-физика. Као наставник математике радио је на гимназији у Билећи. Уписује се на студиј географије на Природноматематичком факултету у Београду 1955. године и у редовном року га завршава. У свом родном мјесту Миљевина ради у основној школи предавајући математику и географију. У 1964. години постављен је за директора гимназије у Фочи. Поред послова директора редовно је предавао и математику и организовао истурена одјељења фочанске гимназије у Калиновику.

У Сарајево прелази са радом 1968. године у Просвјетно-педагошки завод Сарајево, гдје обавља послове просвјетног савјетника за географију. На тој дужности затекао га је рат у којем је и погинуо.

Све стручне послове обављао је са изузетном, само њему својственом преданошћу и упорношћу. Страсно је волио да се бави математиком, било да је учи, предаје или дискутује са математичарима. У свим пословима просвјетног савјетника за географију наставницима је преносио иновираних рјешења у настави географије. Ненаметљиво, јасно и прецизно је давао упутства наставницима. Природно и искрено је одржавао комуникације са наставницима и дубоко уважавао је њихову личност, па су га они као човјека изузетно цијенили.

Није скривао своје мишљење о политичким функционерима и тадашњим табу-темама као што су били братство-јединство, које је сматрао лажним, а КПЈ и самоуправни социјализам је сматрао идеолошким митовима.

Професор Благоје Вуковић је био изузетно поштен и искрен човјек. Био је несебичан, увијек спреман да сваком пружи моралну па и материјалну подршку. У Заводу се знало ко ће без рачуна и без размишљања позајмити

новац. Чистачица Петра у Заводу Сарајево увијек је добијала паре на зајам, не питајући је за што јој требају и кад ће вратити. О својој породици је са великом пажњом увијек водио рачуна. Трудио се и уживао у томе да у кућу купује најбоље и најљепше ствари, и да његова супруга и дјеца купују најбољу и нај-модернију одјећу и обућу. Занимљиво је да је све ово набављао без кредита, укључујући и аутомобил. Све је плаћао готовином и без одлагања.

О својим синовима је водио рачуна као свака брижна мајка. Потрудио се још док су били малени да са њима обиђе готово све сусједне земље. Несебично им је помагао у школском учењу. Послије осамнаест година брака разводи се на инсистирање супруге. Тај развод је емоционално доживио скоро као своју пропаст и пропаст своје породице.

Успомена на драги лик професора Благоја Вуковића дуго ће трајати не само код његових најближих него и код бројних ученика, познаника и пријатеља, којих је веома много.

Нека је вјечна слава и помен професору Вуковићу!